

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0150 van 27 oktober 2015
in de zaak 1213/0040/A/2/0033

In zake:

1. de heer **Jeroen GHILGEMIJN**
2. mevrouw **Sylvie DESMEDT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Sven BOULLART
kantoor houdende te 9000 Gent, Voskenslaan 419
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
departement RWO, afdeling West-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Yves FRANCOIS
kantoor houdende te 8790 Waregem, Eertbruggestraat 10
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomende
partijen:*

1. de nv **ASPIRAVI**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Pieter Jan VERVOORT
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

2. het college van burgemeester en schepenen van de **stad Roeselare**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Steve RONSE en Gilles DEWULF
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Pres. Kennedypark 6/24
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 14 september 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling West-Vlaanderen, van 29 mei 2012 waarbij aan de eerste tussenkomende partij, onder voorwaarden, een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een windturbine met bijhorende elektriciteitscabine.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 8800 Roeselare, Autosnelweg zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 6, sectie A, nummer 742B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 17 september 2013, waar de behandeling van de vordering tot vernietiging ambtshalve is verdaagd naar de openbare terechtzitting van 21 januari 2014 om de partijen de mogelijkheid te geven een aanvullende nota in te dienen betreffende de tijdigheid van het beroep van de verzoekende partijen en het belang van de tweede tussenkomenende partij.

De verzoekende partijen, de verwerende partij en de tweede tussenkomenende partij hebben tijdig een aanvullende nota ingediend. De eerste tussenkomenende partij heeft geen aanvullende nota ingediend.

2.

De partijen zijn uitgenodigd voor de openbare terechtzitting van 21 januari 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sven BOULLART die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Yves FRANCOIS die verschijnt voor de verwerende partij, advocaat Gregory VERHELST die loco advocaten Peter FLAMEY en Pieter Jan VERVOORT verschijnt voor de eerste tussenkomenende partij en advocaat Elias GITS die loco advocaten Steve RONSE en Gilles DEWULF verschijnt voor de tweede tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

1.

De nv ASPIRAVI verzoekt met een aangetekende brief van 25 oktober 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 21 februari 2013 de tussenkomenende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

2.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad ROESELARE verzoekt met een aangetekende brief van 30 oktober 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 21 februari 2013 de tussenkomende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

De partijen kregen op de zitting van 17 september 2013 de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen betreffende onder meer het belang van de tweede tussenkomende partij.

2.1.

In haar aanvullende nota stelt de tweede tussenkomende partij dat zij haar belang steunt op artikel 4.8.21, eerste lid VCRO, artikel 4.8.11, eerste lid, 6° VCRO en artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO. De tweede tussenkomende partij meent dat, indien het werkelijk de bedoeling van de decreetgever was om het college van burgemeester en schepenen als adviserende instantie (in de bijzondere administratieve vergunningsprocedure) het belang bij een eventuele tussenkomst te ontzeggen, het huidige artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO een verschil in behandeling invoert tussen het college van burgemeester en schepenen als adviserende instantie en de overige adviesverlenende instanties die behoren tot een Vlaams departement of agentschap in de bijzondere administratieve vergunningsprocedure. Zij vraagt volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen:

“Schendt artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO in de versie vóór de wijziging ervan bij het Decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voor zover het toelaat dat de adviserende instanties behorende tot een Vlaams departement of Vlaams agentschap via de betrokken leidend ambtenaar of bij diens afwezigheid diens gemachtigde, kunnen tussenkomen in een procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, terwijl die bepaling niet in een dergelijk recht tot tussenkomst voorziet voor het College van burgemeester en schepenen dat overeenkomstig artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO eveneens wordt aangeduid als adviserende orgaan binnen de bijzondere procedure en in die hoedanigheid ook advies heeft verleend?”

De verwerende partij neemt ten aanzien van deze discussie geen standpunt in.

De verzoekende partijen sluiten zich volledig aan bij de uiteenzetting van de tweede tussenkomende partij. Zij verwijzen tevens naar het arrest van 5 februari 2013 nr. A/2013/0037 waarin de Raad een gelijkaardige prejudiciële vraag stelde aan het Grondwettelijk Hof. Met een afzonderlijke aangetekende brief van 15 april 2014 bezorgen zij vervolgens het arrest 32/2014 van het Grondwettelijk Hof van 27 februari 2014.

De eerste tussenkomende partij heeft geen aanvullende nota ingediend met betrekking tot deze rechtsvraag.

2.2.

Het verzoek tot tussenkomst steunt op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO, waarbij het college van burgemeester en schepenen stelt op te treden als adviserende instantie in de zin van dit artikel.

2.3.

Volgens artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO, vóór het werd vervangen bij artikel 4 van het decreet van 18 november 2011 (inwerkingtreding op 29 december 2011), kon het college van burgemeester en schepenen als een bij het dossier betrokken adviserende instantie, aangewezen krachtens artikel 4.7.26, § 4, 2° VCRO, een beroep instellen bij de Raad. Sinds de inwerkingtreding van het voormelde artikel 4 van het decreet van 18 november 2011, dat artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO verving, kan het college van burgemeester en schepenen dat niet langer.

Sinds voormelde decreetwijziging luidt artikel 4.8.16, eerste lid, 6° VCRO immers als volgt:

“§ 1. De beroepen bij de Raad kunnen door volgende belanghebbenden worden ingesteld:

(...)

6° de leidend ambtenaar of bij afwezigheid diens gemachtigde van het departement of agentschap, waartoe de adviserende instantie behoort, aangewezen krachtens artikel 4.7.16, § 1, eerste lid, respectievelijk artikel 4.7.26, § 4, 2°, op voorwaarde dat die instantie tijdig advies heeft verstrekt of ten onrechte niet om advies werd verzocht.”

2.4

Met het arrest van 5 februari 2013 met nummer A/2013/0037 heeft de Raad de volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO in de versie vóór de wijziging ervan bij het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, voor zover het toelaat dat de adviserende instanties behorende tot een Vlaams departement of Vlaams agentschap via de betrokken leidend ambtenaar of bij diens afwezigheid diens gemachtigde, een vordering tot schorsing en/of vernietiging kunnen indienen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, terwijl die bepaling niet in een vorderingsrecht voorziet voor het College van burgemeester en schepenen dat overeenkomstig artikel 4.7.26, § 4, 2° VCRO wordt aangeduid als adviserend orgaan binnen de bijzondere procedure en in die hoedanigheid ook advies heeft verleend?”

Het Grondwettelijk Hof heeft, in antwoord op de door de Raad gestelde prejudiciële vraag, in arrest 32/2014 van 27 februari 2014 gesteld dat de gemeente, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, bevoegd is om een beroep in te stellen bij de Raad wanneer ze rechtstreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge een volgens de bijzondere procedure genomen vergunningsbeslissing. Het Hof verwijst naar artikel 4.8.11, eerste lid, 3° VCRO, zoals vervangen bij het artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012.

Dat is met name het geval wanneer de bestreden vergunningsbeslissing het beleid van de gemeente doorkruist, wat kan blijken uit het feit dat het college van burgemeester en schepenen, als adviserende instantie in de bijzondere procedure, een ongunstig advies heeft verleend of voorwaarden heeft geformuleerd die niet in de vergunning werden opgenomen.

Het Hof vervolgt dat wanneer een gemeente een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen wenst in te stellen, het college van burgemeester en schepenen daar optreedt als vertegenwoordiger van de gemeente.

Het Hof komt dan ook tot het besluit dat er geen schending voorligt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien er geen onevenredige gevolgen zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

2.4

Ook bij een verzoek tot tussenkomst zijn dezelfde regels van toepassing. Immers overeenkomstig artikel 4.8.19, §1 VCRO zijn de personen en instanties die als belanghebbende kunnen tussenkomen in de procedure bij de Raad dezelfde als diegene die als belanghebbende overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO een beroep kunnen instellen bij de Raad.

Het college van burgemeester en schepenen dient zijn verzoek tot tussenkomst in om het vernietigingsberoep te ondersteunen en op die wijze het eerder ingenomen standpunt in eerste administratieve aanleg te bevestigen.

Dit verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare, ingesteld op 30 oktober 2012 – dit is dus na de inwerkingtreding van het voormelde artikel 4 van het decreet van 18 november 2011 op 29 december 2011 – is duidelijk niet ingesteld “als vertegenwoordiger van de gemeente”, die als rechtspersoon rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing. Het college van burgemeester en schepenen kan niet op nuttige wijze verwijzen naar mogelijke hinder en nadelen van de stad Roeselare om een eigen belang aan te tonen.

Uit de bespreking hiervoor volgt dat het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare niet is gebaseerd op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO. Het college kon zich bovendien op het ogenblik van het verzoek tot tussenkomst niet beroepen op artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO. Deze bepaling, zoals ze op dat ogenblik luidde, voorzag immers niet in een mogelijkheid voor het college van burgemeester en schepenen om als adviserende instantie in de bijzondere procedure in het geding tussen te komen.

Bij artikel 63 van het decreet van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid (B.S. 15 april 2014, 32.340), is aan (inmiddels hernummerd) artikel 4.8.11, §1, eerste lid VCRO, een punt 7° toegevoegd: “*het college van burgemeester en schepenen voor vergunningen, afgegeven binnen de bijzondere procedure, op voorwaarde dat het tijdig advies heeft verstrekt krachtens artikel 4.7.26, § 4, eerste lid, 2°, of ten onrechte niet om advies werd verzocht.*”

De verzoekende partij kan zich echter niet beroepen op deze bepaling, die nog niet in werking getreden was op het ogenblik van de indiening van haar verzoek tot tussenkomst.

Gelet op arrest 32/2014 van het Grondwettelijk Hof van 27 februari 2014 moet er geen gevolg ge geven worden aan het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen.

3.

Uit het voorgaande volgt dat het verzoek tot tussenkomst van de tweede tussenkomende partij onontvankelijk is.

Het is dan ook enkel de eerste tussenkomende partij die hierna wordt aangeduid als de ‘tussenkomende partij’.

IV. FEITEN

1.

Op 18 oktober 2007 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het oprichten van 1 windturbine, aan de Kerselaardreef met bijhorende elektriciteitscabine”. De constructies zijn voorzien in een weide palend aan een bufferstrook van een parking/tankstation langs de westelijke zijde van de A17/E403, terwijl aan de oostelijke zijde, op het grondgebied van de gemeente Izegem, reeds twee (op 26 juni 2007 vergunde) windturbines staan eveneens uitgebaut door de tussenkomende partij. Een driehoekige cluster wordt aldus beoogd.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 17 december 1979 vastgestelde gewestplan ‘Roeselare-Tielt’ gelegen in gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 9 december 2007 tot en met 9 januari 2008, wordt twee bezwaarschriften ingediend, waarvan één door de huidige verzoekende partijen.

Het Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek brengt op 19 november 2007 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 27 november 2007 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling landschap, brengt op 12 december 2007 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling archeologie, brengt op 20 december 2007 een gunstig advies uit, onverminderd de vondstmeldingsplicht.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare verleent op 13 februari 2008 het volgende voorwaardelijk gunstig advies:

“ ...

Binnen het kader van de geldende omzendbrief EME/2006/01 – RO/2006/02-01 die hiervoor randvoorwaarden vooropstelt, wordt op ruimtelijk vlak sterk aangestuurd op een clustering van dergelijke infrastructuren. Dit is in casu zeker het geval binnen het licht van de twee windturbines die op het grondgebied van Izegem worden ingeplant en waarvoor reeds een bouw- en milieuvergunning zijn verleend. Daarbij komt nog dat deze drie windturbines zich bundelen langsheen de bestaande grote lijninfrastructuur van de autosnelweg A17. Het ruimtelijk principe van gedeconcentreerde bundeling is ook in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen ingeschreven.

Door de zeer plaatselijke ingreep qua fysieke ‘footprint’, is de invloed ervan op de geëigende activiteiten, nl. landbouw, heel minimaal. Er is gelet op de bundeling van de turbines met de snelweg als lijninfrastructuur aldus sprake van een bundeling of concentratie van enerzijds lijninfrastructuren en verticale landschapselementen. Dit resulteert in een ‘ontsnippering’ van het landschap. Er is dus effectief sprake van een duurzaam ruimtegebruik door bundeling en/of medegebruik die binnen het kader van het

Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen alleen maar kan aangemoedigd worden en waardoor er een nieuw landschapsbeeld wordt gecreëerd dat een meerwaarde oplevert door het accentueren van zichtbare grenzen in het landschap.

Bij het dossier is er tevens een slagschaduwstudie gevoegd. Internationaal geldt als richtlijn dat er 30 uur slagschaduw per jaar aanvaardbaar is. Binnen de berekende 30 uur-contour is er in casu geen enkele woning gesitueerd.

Concluderend kan gesteld worden dat huidige aanvraag – gezien binnen de totaliteit van de andere twee reeds vergunde windturbines – volledig kadert binnen de principes van de goede ruimtelijke ordening en strookt met de bestaande randvoorwaarden en richtlijnen die hierop van toepassing zijn.

(...)

Besluit

GUNSTIG.

In de zitting heeft het College van Burgemeester en Schepenen volgende voorwaarden opgelegd:

- het naleven van de opgelegde voorwaarden, zoals gesteld in het advies van de stedelijke dienst wegenis en riolering;*
- het naleven van de opgelegde voorwaarden, zoals gesteld in het advies van de stedelijke brandweer*

...”

De FOD Mobiliteit en Vervoer brengt op 8 oktober 2008 nog een laattijdig voorwaardelijk gunstig advies uit.

De verwerende partij beslist op 30 maart 2009 de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de strijdigheid met de bestemming ‘onaangetast open-ruimte-gebied’ volgens het op 29 april 1991 door de Vlaamse regering goedgekeurd algemeen plan van aanleg ‘Roeselare’.

2.

De tussenkomende partij stelt tegen deze weigeringsbeslissing een vernietigingsberoep in bij de Raad van State die met zijn arrest van 23 juni 2011 (nr. 214.100) het weigeringsbesluit van 30 maart 2009 vernietigt. Omdat (artikel 2.4 van) het algemeen plan van aanleg hierop neerkomt dat er in het onaangetast open-ruimte-gebied in de regel geen nieuwe openbare nuts- en gemeenschapsvoorzieningen (kunnen) worden toegelaten, terwijl het gebied hiervoor volgens het gewestplan nochtans bestemd is, is het betreffende bestemmingsvoorschrift van het algemeen plan van aanleg, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, onwettig bevonden.

De tussenkomende partij vraagt op 26 juli 2011 een heroverweging aan van de aanvraag en een beoordeling op grond van de bestemming ‘gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen’ volgens het gewestplan.

De verwerende partij beslist op 29 mei 2012 de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Milieutoets

Naar aanleiding van een uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dd. 24/03/2011 dienen alle vergunningsaanvragen een milieutoets te ondergaan. Voorliggende aanvraag betreft de bouw van één windturbine (deel van een cluster van drie windturbines). De aanvraag ligt niet op een relevante afstand van een vogel- of

habitatrichtlijngebied of overige kwetsbare gebieden. Het ontwerp komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het Project-m.e.r.-besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG. Bijgevolg dient de vergunningverlenende overheid de aanvraag te screenen.

Zowat elk project heeft milieueffecten. Enkel voor de projecten met aanzienlijke milieueffecten moet een milieueffectenrapport worden opgemaakt. De aanvraag is vergezeld door een geluidsstudie, slagschaduwstudie en visualisatiedossier, die de meest relevante effecten op het milieu bestuderen. Bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag (die reeds verleend is) werd eveneens rekening gehouden met een veiligheidsstudie. Uit deze studies moet in redelijkheid worden besloten dat er geen aanzienlijke milieueffecten te verwachten zijn.

(...)

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De aanvankelijke motivatie tot weigering van de vergunning gaat over het niet conform zijn aan de APA-bestemming "onaangetaste open-ruimte-gebieden". Gezien de Raad van State deze bestemming op deze locatie als onwettig heeft bestempeld, moet worden getoetst aan de bepalingen van het gewestplan. Volgens het gewestplan is de windturbine gelegen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. Louter vanuit planologisch oogpunt, is deze aanvraag in overeenstemming met de plaatselijke ruimtelijke ordening, gezien de windturbine elektriciteit levert aan het openbaar net.

De aanvraag dient getoetst aan de richtlijnen zoals geformuleerd in de omzendbrief "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines" (EME/2006/01- RO/2006/02). Hierin wordt als fundamenteel uitgangsprincipe een clustering van windturbines vooropgesteld. Bovendien moet er aansluiting gezocht worden bij grootschalige lijninfrastructuur die reeds een belangrijke ruimtelijk-landschappelijke en visuele impact heeft en een bijkomende markering kan betekenen. Het project is gelegen nabij een lijninfrastructuur (autosnelweg), een benzinstation en 2 windturbines aan de overzijde van de autosnelweg, waardoor voldaan wordt aan de aanbeveling tot bundeling. De twee reeds bestaande windturbines vormen reeds een baken in het landschap. De nieuwe windturbine vormt geen extra baken, maar versterkt het reeds bestaande baken.

Bij de aanvraag werd een geluidsstudie, een slagschaduwstudie en een visualisatiedossier toegevoegd. Deze studies werden conform de omzendbrief opgemaakt, en besluiten tot een aanvaardbaarheid van de effecten. Bovendien kan aangenomen worden op basis van de gunstige adviezen van enerzijds het INBO en anderzijds Onroerend erfgoed, dat de inplanting eveneens geen nadelige effecten met zich mee brengt inzake fauna, als inzake (landschappelijke) erfgoedwaarden.

Op Provinciaal niveau heeft de Provincie West-Vlaanderen een ruimtelijke beleidsvisie 'Ruimte voor windturbineparken in West-Vlaanderen' opgemaakt. Deze beleidsvisie vormt geen juridisch kader doch kan aangewend worden als leidraad inzake geschikte inplantingsplaatsen voor windturbines.

Dit document moet louter aanzien worden als een visie waarbij het geenszins de bedoeling is dat het wordt gehanteerd bij specifieke vergunningsaanvragen. Hoewel de windturbine niet gelegen is een geselecteerde zoekzone volgens deze beleidsvisie, kan de aanvraag toch in overeenstemming gebracht worden met het afwegingskader uit deze visie. Deze beleidsvisie gaat namelijk ook sterk uit van een clustering. Daarbij wordt bovendien aangehaald dat er kan worden afgewogen of bestaande windturbineparken kunnen worden uitgebreid. Dit kan bijvoorbeeld naar aanleiding van het wegvallen van

een element dat de inplanting van één of meerdere windturbines in de weg stond. De uitspraak van de Raad van State die het APA-voorschrift onwettig verklaart, zorgt ervoor dat de uitbreiding van de twee windturbines tot een cluster van drie windturbines opnieuw kan beoordeeld worden.

Inzake configuratie langs een beeldbepalende lijninfrastructuur, kan gesteld worden dat de voorkeur uitgaat naar een lijnopstelling van de drie windturbines, parallel aan de autosnelweg. Deze lijnopstelling is hier niet mogelijk. Bovendien wordt het sterk lineair karakter reed gedeeltelijk doorbroken door de ligging van het tankstation/parking. Een geometrische (hier een driehoekige) opstelling wordt hier dan ook aanvaard, omdat op deze wijze dit knooppunt als geheel wordt geaccentueerd. Bovendien blijkt uit het visualisatiedossier dat deze drie windturbines van op een afstand als één geheel worden aanzien.

Inzake de visuele impact kan gesteld worden:

- *Uit de slagschaduwstudie blijken geen nadelige effecten voor de omwonenden.*
- *De windturbine maakt deel uit van een cluster, die samen een baken vormen.*
- *De impact op de onmiddellijke omgeving (landelijke omgeving) wordt gemilderd door de groene banden op de basis van de turbine.*

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek werden twee bezwaren uitgebracht. De meeste bezwaren werden ongegrond geacht. De bezwaren die deels gegrond werden geacht, werden onderzocht. De bezwaren geven geen aanleiding tot het opleggen van extra bijzondere voorwaarden.

Gelet op bovenstaande motivatie, is de aanvraag in overeenstemming met de wettelijke bepalingen en de goede ruimtelijke ordening, mits het opleggen van voorwaarden.

Algemene conclusie

Uit de bovenvermelde motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met wettelijke bepalingen terzake, alsook met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

(...)

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is:

1° het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar per aangetekende brief op de hoogte te brengen van het begin van de werkzaamheden (...);

2° de volgende voorwaarden na te leven:

- *de vondstmeldingsplicht zoals vermeld in artikel 8 van het decreet houdende bescherming van het archeologisch patrimonium van 30 juni 1993 (en latere wijzigingen) moet gerespecteerd worden;*
- *na de exploitatieperiode dienen de bovengrondse constructies verwijderd te worden;*
- *er moet voldaan worden aan het advies van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer (zie bijlage), meer bepaald:*
 - o *de windturbine dient bebakend te worden volgens categorie B-eisen*
 - o *ten minste 30 werkdagen voor de aanvang van de werkzaamheden, moeten de nodige instanties op de hoogte gebracht worden.*
- *...*

- *de nodige maatregelen dienen genomen te worden om slagschaduw, lichtreflecties en ijsafzetting te allen tijde te voorkomen of tot het technisch minimum te beperken....”*

Dit is de bestreden beslissing.

De vergunning voor de exploitatie van de windturbine, verleend door het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare op 28 januari 2008 en bevestigd in beroep door de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 26 juni 2008, is definitief sinds het arrest van de Raad van State van 14 juli 2011 (nr. 214.636) de afstand van het beroep tot nietigverklaring (door de eerste verzoekende partij) van de milieuvergunning vaststelde bij gebrek aan een verzoek tot voortzetting.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij en de tussenkomende partij betwisten de tijdigheid van het ingestelde beroep.

De partijen kregen op de zitting van 17 september 2013 de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen betreffende onder meer de tijdigheid van het beroep.

De tussenkomende partij heeft geen aanvullende nota ingediend.

De verwerende partij stelt in haar aanvullende nota dat de aanvrager het college van burgemeester en schepenen per brief van 6 juni 2012 in kennis stelde van de aanplakking. Het feit dat het college van burgemeester en schepenen hierop geen enkele opmerking maakte, bewijst, volgens de verwerende partij, dat de aanplakking tijdig en regelmatig is gebeurd. Het gebrek aan een attest van aanplakking doet er niet toe. Het is immers de aanplakking zelf die de termijn doet lopen, niet het attest. Het gerechtsdeurwaardersexploot van 30 juli 2012 bevestigt overigens de aanplakking, zodat minstens dán de aanplakking een feit was en het verzoekschrift van 14 september 2012, volgens haar, dus sowieso laattijdig is. Bovendien volstaat een aanplakking op de openbare weg, palend aan de bouwplaats (arrest nr. S/2012/0116 van 30 mei 2012) en hebben de verzoekende partijen de aanplakking toch gevonden.

2.

De verzoekende partijen menen dat door de gebrekkige aanplakking hun beroepstermijn niet is beginnen lopen, minstens pas is beginnen lopen op 1 augustus 2012, zijnde de datum waarop zij vanwege de stad een afschrift van de bestreden beslissing hebben bekomen.

Zij verwijzen naar het feit dat de aanplakking gebeurde op een ongebruikelijke, weinig zichtbare plaats waar geen verkeerscirculatie plaatsvindt. Zij voegen een brief van de stad Roeselare van 21 oktober 2013 en getuigenverklaringen bij waaruit, volgens hen, blijkt dat alle vorige aanplakkingen (met betrekking tot het openbaar onderzoek van de bestreden vergunningsbeslissing, de eerdere weigering en het openbaar onderzoek en de navolgende beslissingen tot verlening van de milieuvergunning) op de hoek van de Kerselaardreef en het doodlopende deel van de Kerselaardreef gedaan zijn (en niet, zoals nu, aan het erf van boer Bonte te 8800 Roeselare, Kerselaardreef 15, op het einde van de doodlopende straat).

Zij verwijzen naar het proces-verbaal van vaststelling van 30 juli 2012 waarin de gerechtsdeurwaarder vaststelde dat er is aangeplakt aan de ingang van het erf van boer Bonte en dat de (in handschrift vermelde) datums op de aanplakking onleesbaar waren.

Zij stellen vast dat er geen attest van aanplakking werd opgemaakt door de stad Roeselare, dat noch de exacte datum van de aanplakking, noch de locatie ervan kon geattesteerd worden door de stad, en dat het door de gerechtsdeurwaarder op 30 juli 2012 opgesteld proces-verbaal het enige authentieke stuk is dat aantoont dat er is aangeplakt aan de ingang van het erf van boer Bonte, zonder leesbare (in handschrift vermelde) data.

De verwijzing naar het arrest met nummer S/2012/0116 van 30 mei 2012, is volgens de verzoekende partijen niet relevant omdat dit een zaak betreft waarin er wel een attest van aanplakking voorhanden was. Vervolgens verwijzen de verzoekende partijen naar andere rechtspraak van de Raad waarin voor de berekening van de beroepstermijn rekening gehouden wordt met de eerst nuttige datum van kennisgeving en de onmogelijkheid om de datum van aanplakking te controleren. Deze rechtspraak bevestigt volgens de verzoekende partijen dat de beroepstermijn niet ingaat bij een gebrekkige aanplakking, conform de vaste rechtspraak van de Raad van State en artikel 6 EVRM. Op basis van de datum van het gerechtsdeurwaardersexploit, zijnde 30 juli 2012, is hun beroep, volgens de verzoekende partijen, tijdig.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen zijn derde belanghebbenden voor wie de beroepstermijn van 45 dagen, overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1° b VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking.

Artikel 4.7.19, § 2 VCRO, zoals gewijzigd bij decreet van 16 juli 2010, luidt als volgt:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, § 2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 8/2011 van 27 januari 2011 werd met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen:

“ ...

B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij

grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikelen 133/48, § 2, en 133/52, § 4, en 133/55, § 4, 6° en 7°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

...

De aanplakking werd derhalve als een geschikte vorm van bekendmaking beschouwd, mede omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid dient te waken en te attesteren over de aanplakking.

2.

De verwerende en tussenkomende partij menen dat het beroep van de verzoekende partijen onontvankelijk is op grond van het feit dat de beroepstermijn is beginnen lopen op 6 juli 2012 zoals meegedeeld door de tussenkomende partij als aanvrager, en niet betwist door het college van burgemeester en schepenen.

3.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat er geen attest van aanplakking werd opgemaakt.

In het administratief dossier bevindt zich enkel een 'mededeling startdatum van aanplakking' op 6 juni 2012 ingevuld en meegedeeld door de tussenkomende partij, als aanvrager, aan het college van burgemeester en schepenen.

Dergelijke mededeling is louter een verklaring op eer van de aanvrager en houdt enkel een bewijs in van de verklaring van de aanvrager en geen bewijs van het effectief plaatsvinden van de aanplakking conform artikel 4.7.23, § 4 VCRO.

Een verklaring op eer van de aanvrager kan niet worden gelijkgesteld met een attest van de gemeentelijke overheid waarin wordt verklaard dat een mededeling van de vergunningsbeslissing is aangeplakt gedurende dertig dagen.

Tegenover de verklaring op eer van de aanvrager staat en kan de bewering staan van een belanghebbende derde dat de aanplakking niet is gebeurd, hetzij niet is gebeurd op het ogenblik en de plaats zoals vermeld in het attest.

De verzoekende partijen betwisten dat de aanplakking is gebeurd zoals vermeld in de 'mededeling startdatum van aanplakking'. Zij betwisten dat de aanplakking gebeurde op 6 juli 2012 en dat deze gebeurde op de Kerselaardreef.

Uit het door de verzoekende partijen bijgebracht proces-verbaal van vaststelling van 30 juli 2012 blijkt dat (op dat ogenblik) een aanplakking aanwezig is op het einde van de doodlopende straat

in de buurt van de ingang van 'het erf van boer Bonte' en dat de in handschrift vermelde data niet (meer) leesbaar zijn.

Dit proces-verbaal van vaststelling geldt (als vaststaand materieel feit) tot bewijs van het tegendeel.

De tussenkomende partij brengt foto's bij van de aanplakking waarop de datum leesbaar ingevuld staat, doch de tussenkomende partij toont niet aan op welke datum deze foto's genomen werden zodat deze niet dienstig zijn, noch kunnen deze foto's verhelpen aan de vaststelling dat een verklaring op eer van de tussenkomende partij als aanvrager aan de oorsprong ligt van het uitgehangen document.

Uit het voorgaande volgt dat noch de exacte datum van de aanplakking, noch de locatie ervan met zekerheid vaststaat, zodat de beroepstermijn niet is begonnen lopen.

De exceptie van de verwerende partij en de tussenkomende partij wordt niet aangenomen.

B. Verdere ontvankelijkheidsvereisten

Uit het dossier blijkt verder dat het verzoekschrift regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Tweede en derde middel

Standpunt van de partijen

1.

1.1

In het tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.7.26 en artikel 4.7.26/1 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 2, eerste lid van Richtlijn 85/337/EG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (thans artikel 2, eerste lid van Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten), de artikelen 4.3.1 en 4.3.3 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van artikel 2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage.

De verzoekende partijen wijzen op de gevolgen van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 waarin België werd veroordeeld wegens een niet correcte omzetting van de Europese MER-richtlijn. Meer bepaald merken zij op dat de daaruit voortvloeiende Omzendbrief niet onverkort kon toegepast worden nu deze nieuwe rechtsregels toevoegde en dat aldus op basis van artikel 2, eerste lid van de project-MER-richtlijn (zoals gewijzigd) en de artikelen 4.3.1 en 4.3.3 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) ofwel een MER diende opgemaakt te worden, ofwel een ontheffing diende

bekomen te worden. Zij verwijzen tevens naar artikel 4.7.26/1 VCRO, zoals ingevoegd bij decreet van 23 maart 2012, dat volgens hen van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit artikel voorziet in een MER-screeningsnota. De verzoekende partijen menen dat de MER-toets in de bestreden beslissing niet afdoende is, nu de verwerende partij de aanvraag niet zelf heeft getoetst: uit de motivering blijkt immers niet hoe de criteria concreet werden beoordeeld en niet alle criteria van bijlage II bij het DABM-decreet werden afgetoetst. Zo wordt de omvang van het project, de cumulatie met andere projecten, de verontreiniging en hinder, ... niet in de beoordeling betrokken.

1.2

De verwerende partij antwoordt hierop dat het de verzoekende partijen aan belang ontbreekt bij dit middel omdat zij geen schade lijden door de vermeende gebrekkige motivering en dat de milieuvergunning, die de nodige aandacht aan de impact op het leefmilieu onderzocht, definitief is. Verder stelt zij dat er op het moment van het indienen van de aanvraag geen screeningsnota verplicht was, dat haar beoordeling dat er geen MER-plicht is (artikel 4.7.26/1, §2 VCRO) niet kennelijk onredelijk is, dat zij zich kon steunen op de milieuvergunning die aanneemt dat er geen schadelijke gevolgen voor het milieu zijn en dat zij, met verwijzing naar de ingewonnen adviezen, alle relevante elementen betreffende de mogelijke impact op het milieu heeft onderzocht, ook de relatie met de bestaande windturbines aan de overzijde van de autosnelweg.

1.3

De tussenkomende partij voegt hieraan toe dat de verzoekende partijen nalaten concreet uit te leggen op welke manier de opgesomde bepalingen worden geschonden en dat er hoegenaamd geen sprake kan zijn van een schending van artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 aangezien de aanvraag één windturbine beoogt, die samen met twee reeds bestaande windturbines een cluster van in totaal drie windturbines zal vormen, terwijl bijlage II, punt 3i) van dat besluit windturbineparken van 20 windturbines of meer respectievelijk van 4 windturbines of meer (met een mogelijks aanzienlijke invloed op een bijzonder beschermd gebied) betreft. Zij verwijst naar het feit dat de op te richten turbine gelegen is in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en geen invloed zal uitoefenen op een bijzonder beschermd gebied, zodat geen MER dient opgesteld te worden. Zij meent dat uit het arrest van het Hof van Justitie niet kan afgeleid worden dat de omzetting voor de rubriek windturbines in strijd is met de project-MER-richtlijn, nu hier wel degelijk rekening werd gehouden met de ligging en de impact op speciale beschermingszones en zelfs indien dit toch zo zou zijn, heeft de verwerende partij de aanvraag duidelijk gescreend. Nu een omzendbrief geen verordenend karakter heeft, meent de tussenkomende partij dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun kritiek op de omzendbrief. Inzoverre de omzendbrief toelichting en duiding geeft bij de project-MER-richtlijn dient, volgens de tussenkomende partij, vastgesteld te worden dat de verwerende partij een screening van aanzienlijke milieueffecten heeft uitgevoerd conform deze richtlijn. Zij meent ook dat het een uiting van zorgvuldige feitenvinding is dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de gegevens van de vergunningsaanvraag, te weten de geluids- en slagschaduwstudie. Nu het nieuwe artikel 4.7.26/1 VCRO bij gebrek aan een uitvoeringsbesluit nog niet van toepassing is, mocht de verwerende partij zich uiteraard steunen op de studies gevoegd bij de aanvraag. Tenslotte stelt de tussenkomende partij dat de verzoekende partijen trouwens niet aangeven op welke wijze de artikelen 4.7.26 en 4.7.26/1 VCRO geschonden zouden zijn.

1.4

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat artikel 4.7.26/1 VCRO wel degelijk van toepassing is nu deze bepaling duidelijk is en geen uitvoering behoeft. De betrokken MER-screening, die beperkt is tot een louter formele verwijzing naar studies bij de aanvraag, zonder ze zelf in een beoordeling te betrekken en zonder finaal, na zo'n beoordeling, een eigen

standpunt in te nemen aangaande het al dan niet noodzakelijk zijn van de opmaak van een MER, is volgens hen geen eigen beoordeling.

2.

2.1

In het derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 4.2.1, 4.3.1 en 4.1.7 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, artikel 4.7.26 en artikel 4.7.26/1 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Aansluitend bij het tweede middel, bekritiseren de verzoekende partijen de bestreden beslissing waar zij slechts één windturbine betreft bij de beoordeling van de potentiële project-MER-plicht, terwijl de 'cumulatieve effecten' van de drie windturbines van de tussenkomende partij belangrijk zijn. De opsteller van een project-MER moet oog hebben voor een algemene beoordeling van de effecten op het milieu. Dit verbod van opsplitsing vloeit, volgens hen, rechtstreeks voort uit de betrokken Europese MER-richtlijnen en de rechtspraak van het Hof van Justitie. Ook de Raad van State heeft reeds geoordeeld dat de project-MER-plicht geldt in het geval van cumulatieve effecten van verschillende projecten. Deze rechtspraak geldt volgens de verzoekende partijen, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, ook voor de plan-MER-plicht, waarbij de cumulatieve effecten van verschillende plannen in hun globaliteit moeten worden beoordeeld.

2.2

De verwerende partij antwoordt hierop dat dit middel feitelijke grondslag mist omdat in de bestreden beslissing duidelijk geoordeeld is dat de aanvraag 'in conjunctie (staat) met de 2 vergunde windmolens aan de overzijde van de autosnelweg'. De verwerende partij heeft het project wel degelijk in rekening gebracht bij zijn beoordeling. Zoals in het tweede middel uiteengezet, werd dat 'project' beoordeeld, een beoordeling die overigens niet kennelijk onredelijk is en waarvan de verzoekende partijen ook niet concreet aantonen dat ze onjuist is.

2.3

De tussenkomende partij voegt hieraan toe dat louter omwille van praktische noodwendigheden en administratieve formaliteiten twee afzonderlijke stedenbouwkundige vergunningen voor het globale windmolenpark ingediend zijn, zonder een cumulatieve beoordeling van de milieueffecten en/of de verplichting om een project-MER op te stellen te willen omzeilen. De drempel voor dergelijk project-MER is trouwens vier windturbines zodat ook een gezamenlijke aanvraag sowieso onder de drempel zou blijven en niets omzeild werd. Zij voegde bij haar aanvraag de nodige informatie voor een globale beoordeling van de milieueffecten (op het vlak van geluid en slagschaduw als meest relevante potentiële hinderaspecten) van het totale windturbinepark met drie windturbines, die, volgens haar, uiteindelijk ook gebeurd is, zoals bijvoorbeeld blijkt uit de weerlegging van de bezwaarschriften op blz. 5 van het bestreden besluit.

2.4

In hun wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog dat zowel de verwerende partij als de tussenkomende partij hier wel zeer kort door de bocht gaan: de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het project in conjunctie staat met de twee vergunde windmolens aan de overzijde van de autosnelweg is immers niets meer dan een louter feitelijke vaststelling en kan geenszins doorgaan voor een onderzoek van/screening op de cumulatieve milieueffecten van de drie windturbines. Minstens ontbreken motieven om te stellen dat na onderzoek/screening van die cumulatieve effecten niets de vergunning in de weg staat, zodat tevens tekort geschoten is aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit het dossier blijkt dat er geen project-MER is opgemaakt, dat er geen ontheffing op de MER-plicht is bekomen en dat er geen MER-screeningsnota bij de aanvraag is gevoegd. Dit wordt ook niet betwist.

Wél wordt betwist of de in de bestreden vergunning opgenomen “milieutoets” afdoende is als MER-screening. Volgens de verzoekende partijen is dat niet het geval omdat:

- 1) de verwerende partij niet zelf de criteria van bijlage II bij het DABM-decreet heeft getoetst, maar zich beperkt tot de verwijzing naar de (veiligheidsstudie van de) milieuvergunning(aanvraag) en het louter bestaan van een geluidsstudie, een slagschaduwstudie en het visualisatiedossier voor de meest relevante effecten op het milieu;
- 2) niet alle criteria van die bijlage II zijn getoetst en niet duidelijk is hoe zij concreet beoordeeld zijn, noch dat en of de verwerende partij de motieven ter zake tot de hare heeft gemaakt;
- 3) de potentiële project-MER-plicht (op basis van de huidige aanvraag) voor slechts één windturbine (WT3) is beoordeeld en niet, op basis van het geheel, met de twee (op 26 juni 2007 vergunde en reeds) bestaande windturbines (WT1 en WT2) aan de overzijde van de A17 te Izegem.

2.

Uit hun uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partijen menen dat de motivering van de vermeende afwezigheid aan aanzienlijke milieueffecten niet volstaat, temeer daar het project van de tussenkomende partij uiteindelijk uit drie windturbines bestaat waarvan er (volgens hen) slechts één bij de beoordeling van de potentiële MER-plicht betrokken is geweest. Uit de uiteenzettingen van de verwerende partij en van de tussenkomende partij blijkt dat ook zij de middelen zo begrepen hebben.

In zoverre de tussenkomende partij het belang van de verzoekende partijen in vraag stelt gelet op de inmiddels definitief geworden milieuvergunning, die de nodige aandacht had voor de impact op het leefmilieu en meer specifiek voor de vermeende geluidshinder, de slagschaduw en de veiligheid ter hoogte van het huis van de verzoekende partijen, merkt de Raad op dat de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning elk onderworpen zijn aan een eigen vergunningsregeling, met een eigen finaliteit. Het verkrijgen van een milieuvergunning verleent geen recht op het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning en een milieuvergunning mag evenmin gehanteerd worden als dwingende rechtsnorm voor het beoordelen van de stedenbouwkundige aanvraag.

Het uitvoeren van het aangevraagde project noodzaakt het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning, zodat de verzoekende partijen belang hebben bij het aanvoeren van middelen die gericht zijn tegen de stedenbouwkundige vergunning, ook indien deze (onder meer) steunen op milieutechnische aspecten.

De tussenkomende partij kan niet gevolgd worden waar zij, verwijzend naar de milieuvergunning, het belang van de verzoekende partijen bij de middelen in vraag stelt. De exceptie wordt verworpen.

3.1.

Artikel 2, lid 1 van de richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, zoals gewijzigd bij

Richtlijn 2003/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 mei 2003, en op 13 december 2011 gecodificeerd bij richtlijn 2011/92/EU bepaalt ten tijde van de bestreden beslissing:

“De lidstaten treffen de nodige maatregelen om te verzekeren dat een vergunning vereist is voor projecten die een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben, onder meer gezien hun aard, omvang of ligging, en een beoordeling van hun effecten moet plaatsvinden alvorens een vergunning wordt verleend. Deze projecten worden omschreven in artikel 4.”

Artikel 4 van dezelfde richtlijn luidt als volgt:

“1. Onder voorbehoud van artikel 2, lid 3, worden de in bijlage I genoemde projecten onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10.

2. Onder voorbehoud van artikel 2, lid 3, bepalen de lidstaten voor de in bijlage II genoemde projecten:

- a) door middel van een onderzoek per geval, of*
- b) aan de hand van door de lidstaten vastgestelde drempelwaarden of criteria,*

of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10.

De lidstaten kunnen besluiten om beide sub a en b genoemde procedures toe te passen.

3. Bij het onderzoek per geval of bij de vaststelling van drempelwaarden of criteria bij de toepassing van lid 2 moet met de relevante selectiecriteria van bijlage III rekening worden gehouden.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat de overeenkomstig lid 2 door de bevoegde instanties verrichte bepalingen ter beschikking van het publiek worden gesteld.”

De bijlage II vermeldt onder meer:

“3. Energiebedrijven

...

i) Installaties voor de winning van windenergie voor de energieproductie (windturbineparken).”

De initiële richtlijn van 1985, gewijzigd in 1997 (richtlijn 97/11/EG) werd voor het eerst uitgevoerd door het decreet van 18 december 2002 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) en dit door invoering van een titel betreffende het milieu-effect en veiligheidsrapportage.

Artikel 4.3.1 en 4.3.2 DABM bepaalde vanaf de inwerkingtreding van voormeld decreet van 2002 als volgt:

“...

Artikel 4.3.1: Voorgenomen projecten worden, alvorens een vergunning kan worden aangevraagd voor de vergunningsplichtige activiteit die het voorwerp uitmaakt van het project, aan een milieueffectrapportage onderworpen in de gevallen bepaald in dit hoofdstuk.

Artikel 4.3.2, §1: De Vlaamse regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de categorieën van projecten aan die worden onderworpen aan de in dit hoofdstuk bedoelde vorm van milieueffectrapportage. De verplichting tot het uitvoeren van een project-MER geldt ook indien wegens het verstrijken van de lopende vergunning van het project een nieuwe vergunning moet worden aangevraagd.

§2. De Vlaamse regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de andere dan in §1 bedoelde categorieën van projecten aan waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk al dan niet een milieueffectrapport moet worden opgesteld op grond van een beslissing, geval per geval, van de administratie.

Deze mogelijkheid geldt ook indien wegens het verstrijken van de lopende vergunning van het project een nieuwe vergunning moet worden aangevraagd.

§3. De Vlaamse regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in bijlage II, aan voor welke veranderingen aan reeds bestaande projecten van de categorieën, bedoeld in §§ 1 en 2, overeenkomstig dit hoofdstuk al dan niet een milieueffectrapport moet worden opgesteld op grond van een beslissing, geval per geval, van de administratie.

§4. De Vlaamse regering stelt, aan de hand van de criteria die worden omschreven in bijlage II, de selectiecriteria vast op grond waarvan de administratie geval per geval beslist of voor de in §§ 2 en 3 bedoelde projecten overeenkomstig dit hoofdstuk al dan niet een milieueffectrapport moet worden opgesteld. Deze selectiecriteria moeten toelaten uit te maken of aan een bepaald project, dan wel aan een verandering daarvan, al dan niet aanzienlijke milieueffecten verbonden kunnen zijn.

....

Artikel 4.3.3, §3: In de gevallen bedoeld in artikel 4.3.2 kan de initiatiefnemer een gemotiveerd verzoek tot ontheffing van de milieueffectrapportageverplichting indienen bij de dienst MER.

... ”

De vervolgens ook nog in 2003 gewijzigde richtlijn 85/337/EEG werd omgezet bij besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectenrapportage. Bijlage II van dit besluit bevat de projecten die overeenkomstig artikel 4.3.2, §2 en §3 van het DABM aan de project-milieueffectrapportage worden onderworpen maar waarvoor de initiatiefnemer een gemotiveerd verzoek tot ontheffing kan indienen en vermeldt onder meer:

“3 Energiebedrijven

...

i) Installaties voor het opwekken van elektriciteit door middel van windenergie voor zover de activiteit betrekking heeft :

- op 20 windturbines of meer, of

- op 4 windturbines of meer, die een aanzienlijke invloed hebben of kunnen hebben op een bijzonder beschermd gebied.”

3.2.

In het arrest van 24 maart 2011 met nummer C-435/09 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de Vlaamse regelgeving niet in overeenstemming was met een aantal bepalingen van de richtlijn

85/337/EEG omdat een aantal in bijlage II opgenomen projecten alleen op basis van het criterium 'omvang van het project' uitgesloten worden van een screening, zonder rekening te houden met andere relevante criteria zoals aard en ligging van het project.

Het Hof oordeelde dat, voor zover de regelgeving van het Vlaamse Gewest drempelwaarden en selectiecriteria vaststelt die enkel met de omvang van het betrokken project rekening houden en niet met criteria uit bijlage III van de richtlijn zoals aard en ligging, dit niet aan de eisen van artikel 4, leden 2 en 3 van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bijlagen II en III, voldoet.

Het Hof van Justitie had reeds in zijn arrest van 7 januari 2004 met nummer C-201/02 overwogen dat artikel 2, eerste lid van de richtlijn 85/337/EEG, gelezen in samenhang met artikel 1, tweede lid en artikel 4, tweede lid ervan, rechtstreekse werking heeft.

Het arrest van het Hof van 24 maart 2011 had dan ook directe gevolgen voor de beoordeling van projecten in het Vlaamse gewest.

Dit alles had tot gevolg dat, na het vermeld arrest van het Hof van Justitie, bijlage II, 3, i) van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectenrapportage (project-MER-besluit), buiten toepassing diende worden gelaten (H.v.J., 24 oktober 1996 in de zaak C-72/95, Kraaijeveld) en dat het al dan niet project-MER-plichtig, hetzij screeningsplichtig zijn van de aanvraag diende beoordeeld te worden op grond van artikel 2, eerste lid en artikel 4, tweede lid van de toen van toepassing zijnde richtlijn 85/337/EEG, in samenhang met bijlage II van deze richtlijn.

3.3.

De omzendbrief van 22 juli 2011 "*LNE 2011/1 - Milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 (C-435/09, Europese Commissie t. België)*" beschrijft de gevolgen van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011. In deze omzendbrief werden "richtsnoeren voor de maatregelen die de advies- en vergunningverlenende instanties kunnen nemen in het kader van hun verplichting om de volle werking van de bepalingen van richtlijn 85/337/EEG te waarborgen, in afwachting van de wijzigingen in de Vlaamse regelgeving die noodzakelijk zijn om het arrest van het Hof van Justitie uit te voeren", bepaald.

In de omzendbrief wordt onder meer gesteld dat, in afwachting van nodige wijzigingen aan de regelgeving, *"alle instanties die als advies- of vergunningverlener optreden bij vergunningsaanvragen voor concrete projecten die onder het toepassingsgebied van deze omzendbrief vallen (zie verder), het concrete project moeten onderzoeken om te bepalen of de vergunningaanvrager een milieueffectrapport moet opmaken (de zogenaamde screening). Die screening moet uitgevoerd worden voor er een beslissing is genomen over de vergunningsaanvraag, en het resultaat moet ter beschikking worden gesteld van het publiek"*.

Om te bepalen of het project dat het voorwerp vormt van de vergunningsaanvraag tot het toepassingsgebied van deze omzendbrief behoort, geeft de omzendbrief richtsnoeren: er moet achtereenvolgens nagegaan moet worden of het project opgenomen is in (1) bijlage I van het Project-MER-besluit, (2) in bijlage II van het Project-MER-besluit en (3) in de lijst die is opgenomen in de bijlage bij de omzendbrief. De lijst bedoeld onder (3) is de lijst van bijlage II bij richtlijn 85/337/EEG.

De omzendbrief vervolgt: *"Als een project onder het toepassingsgebied valt, moet de vergunningverlenende overheid ervoor zorgen dat voorafgaandelijk aan de beslissing over de vergunningsaanvraag een screening wordt uitgevoerd. De vergunningverlenende overheid moet in de motivering van haar beslissing over de vergunningsaanvraag een duidelijk identificeerbare*

passage opnemen waaruit op afdoende wijze blijkt dat het project gescreend is. Dit dient te gebeuren voor zowel nieuwe als voor hangende vergunningsaanvragen”.

Volgens de bepalingen ervan houdt de omzendbrief op uitwerking te hebben zodra de wijzigingen in de Vlaamse regelgeving in werking treden.

Zowel het DABM als de VCRO werden nadien aangepast bij decreet van 23 maart 2012. Dit decreet bevat geen overgangsbepalingen zodat het in werking trad, na publicatie ervan in het Belgisch Staatsblad van 20 april 2012, op 30 april 2012.

Artikel 4.3.2 en 4.3.3 DABM werden als volgt aangepast:

“« Art. 4.3.2. § 1. De Vlaamse Regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de categorieën van projecten aan waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk een project-MER moet worden opgesteld. De verplichting tot het opstellen van een project-MER, vermeld in het eerste lid, geldt ook indien wegens het verstrijken van de lopende vergunning van het project een nieuwe vergunning moet worden aangevraagd.

§ 2. De Vlaamse Regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de andere dan in paragraaf 1 vermelde categorieën van projecten aan waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk een project-MER of een gemotiveerd verzoek tot ontheffing van de rapportageverplichting moet worden opgesteld. Die verplichting geldt ook indien wegens het verstrijken van de lopende vergunning van het project een nieuwe vergunning moet worden aangevraagd.

§ 2bis. De Vlaamse Regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de andere dan in paragrafen 1 en 2 vermelde categorieën van projecten aan waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk een project-MER of een project-m.e.r.-screeningsnota moet worden opgesteld. Die verplichting geldt ook indien wegens het verstrijken van de lopende vergunning van het project een nieuwe vergunning moet worden aangevraagd.

§ 3. De Vlaamse Regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, aan voor welke veranderingen aan reeds bestaande projecten van de categorieën, vermeld in paragrafen 1 en 2, overeenkomstig dit hoofdstuk al dan niet een project-MER moet worden opgesteld op grond van een beslissing, geval per geval, van de administratie.

§ 3bis. De Vlaamse Regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, aan voor welke veranderingen aan reeds bestaande projecten van de categorieën, vermeld in paragrafen 2 en 2bis, overeenkomstig dit hoofdstuk al dan niet een project-MER moet worden opgesteld op grond van een beslissing, geval per geval, van de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag.

§ 4. De Vlaamse Regering kan de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, nader definiëren. Op grond van die criteria moet het mogelijk zijn uit te maken of aan een bepaald project, dan wel aan een verandering daarvan, al dan niet aanzienlijke milieueffecten verbonden kunnen zijn.

Bij de aanwijzing van categorieën van projecten overeenkomstig paragrafen 1, 2, 2bis, 3 of 3bis kan de Vlaamse Regering eveneens de administraties, overheidsinstellingen en openbare besturen aanwijzen die, overeenkomstig artikel 4.3.4, § 4, een afschrift van de kennisgeving moeten ontvangen.

Elke vaststelling of vervanging van de criteria, vermeld in het eerste lid, wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

...

4.3.3, §2. In de gevallen, vermeld in artikel 4.3.2, § 2bis en § 3bis, waarvoor een project-MER-screeningsnota werd opgesteld, neemt de overheid die beslist over de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag, een beslissing of er een project-MER moet worden opgesteld. Zij doet dat op het ogenblik van en als onderdeel van de beslissing over de ontvankelijkheid en volledigheid van de vergunningsaanvraag. De beslissing dat al dan niet een project-MER moet worden opgesteld, wordt ter beschikking van het publiek gesteld op de wijze, bepaald door de Vlaamse Regering. De Vlaamse Regering kan verder inzake de project-MER-screening nadere regels vaststellen en kan de vorm en de inhoudelijke elementen van de project-MER-screeningsnota bepalen.”

In de VCRO bepaalt het nieuwe artikel 4.7.26/1 dat indien de vergunningsaanvraag een project-MER screeningsnota omvat, het vergunningverlenend bestuursorgaan of zijn gemachtigde die nota dient te onderzoeken en een beslissing dient te nemen of er een milieueffectrapport over het project moet worden opgesteld.

De nieuwe regelgeving uit het DABM en de VCRO werd ten uitvoer gelegd door het besluit van de Vlaamse regering van 1 maart 2013 inzake de nadere regels van de project-MER-screening waarbij het besluit van de Vlaamse regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectenrapportage, werd gewijzigd. Het werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 29 april 2013 en trad in werking op datum van publicatie in het Belgisch staatsblad.

De bestreden beslissing werd genomen op 29 mei 2012 en derhalve vóór de inwerkingtreding van het vermeld besluit van de Vlaamse regering van 1 maart 2013.

4.

Uit het bovenstaande overzicht en bespreking volgt dan ook dat de vraag of het aangevraagde onderhevig is aan een MER-plicht dan wel aan een MER-screening, ten tijde van het indienen van de aanvraag, dan wel op het ogenblik van de bestreden beslissing, moet beantwoord worden op grond van artikel 2, eerste lid en artikel 4, tweede lid van de richtlijn 85/337/EEG, in samenhang met bijlage II van deze richtlijn, zoals gecoördineerd op 13 december 2011.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend maar bevestigd dat het aangevraagd project “installaties voor de winning van windenergie voor de energieproductie (windturbineparken)” betreft, zoals bedoeld in bijlage II, 3, i) van de richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 betreffende milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten. De bestreden beslissing stelt dat het aangevraagde, met name de bouw van één windturbine als deel van een cluster van drie windturbines, voorkomt op de lijst van bijlage II van de richtlijn 85/337/EEG van 27 juni 1985 en dat de vergunningverlenende overheid de aanvraag dient te screenen naar aanzienlijke milieueffecten.

5.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn. Er kan enkel rekening gehouden worden met de motieven die formeel in de beslissing zijn opgenomen.

6.

De omzendbrief van 22 juli 2011 geeft als richtsnoer voor de wijze waarop de screening moet uitgevoerd worden, het volgende mee: *“Een screening als vermeld in deze omzendbrief houdt in dat voor het concrete project nagegaan wordt of het, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben (de zogenaamde beoordeling geval per geval). Als uit de screening voor het concrete project blijkt dat er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, moet de vergunningsaanvrager een milieueffectrapport opmaken”*.

Het komt dan ook aan de vergunningverlenende overheid toe om, in het geval dat een aanvraag een screening noodzaakt naar aanzienlijke milieueffecten, op basis van de concrete gegevens van het dossier de screening uit te voeren, wat inhoudt dat aan de hand van relevante criteria wordt onderzocht welke de milieueffecten zijn van het aangevraagde. Uit de beslissing van de vergunningverlenende overheid moet niet alleen blijken dat de screening is uitgevoerd maar ook waarom die screening in voorkomend geval heeft geleid tot de conclusie dat het aangevraagde project geen aanzienlijke milieueffecten kan hebben.

De verwerende partij stelt dat zij een concrete “milieutoets” heeft uitgevoerd.

Ook de tussenkomenende partij stelt dat de screening van het aangevraagde project op een concrete wijze is uitgevoerd. Zij verwijst naar de in de aanvraag vermelde gegevens en de bijgevoegde studies, zoals de geluidsstudie, de slagschaduwstudie en de visualisaties, en de adviezen waaruit blijkt dat de aanvraag geen nadelige effecten heeft inzake fauna en landschappelijke erfgoedwaarden. De tussenkomenende partij stelt verder dat niet valt in te zien waarom bepaalde, voor windturbines volstrekt irrelevante effecten (zoals bijvoorbeeld het subcriterium 1.d “productie van afvalstoffen”) uitdrukkelijk zouden moeten besproken worden.

Uit de argumentatie van de tussenkomenende partij blijkt dat zij, als aanvrager, aan de vergunningverlenende overheid gegevens heeft bezorgd voor het uitvoeren van een screening naar aanzienlijke milieueffecten. Het dossier van de aanvraag bevat inderdaad een milieunota met een beschrijving van de impact op de omgeving van de driehoekige cluster WT1, WT2 en WT3, inclusief een aantal visualisaties van dat geheel, een bijhorende geluidsstudie die specifiek spreekt van een “uitbreiding van het windmolenpark met 1 windturbine tot een totaal van 3” en een slagschaduwstudie “voor de toekomstige situatie met 3 windturbines”.

Deze vaststelling is echter te onderscheiden van de taak van het vergunningverlenend bestuursorgaan om te onderzoeken of het aangevraagde aanzienlijke milieueffecten kan hebben.

In de bestreden beslissing, titel “Milieutoets”, wordt enkel gesteld als volgt:

“ ...

Zowat elk project heeft milieueffecten. (...)

De aanvraag is vergezeld door een geluidstudie, slagschaduwstudie en visualisatiedossier, die de meest relevante effecten op het milieu bestuderen. Bij de

beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag (die reeds verleend is) werd eveneens rekening gehouden met een veiligheidsstudie. Uit deze studies moet in redelijkheid worden besloten dat er geen aanzienlijke milieueffecten te verwachten zijn.
...

Er kan aangenomen worden dat deze paragraaf kan worden samen gelezen worden met de overwegingen onder de titel “*beoordeling van de goede ruimtelijke ordening*”. De verwerende partij verwijst onder deze titel nogmaals naar de bij de aanvraag gevoegde studies, alsook naar de adviezen van het INBO en het Agentschap Onroerend erfgoed, de beleidsvisie “Ruimte voor windturbineparken in West-Vlaanderen” en de visuele impact.

Uit dit alles blijkt echter niet dat de verwerende partij aan de hand van de relevante criteria uit de richtlijn een eigen onderzoek heeft gevoerd naar de eventueel aanzienlijke milieueffecten van het aangevraagde, noch dat zij het gecumuleerd effect van de drie windturbines heeft onderzocht. De titel “*beoordeling van de goede ruimtelijke ordening*” bevat slechts een onderzoek van enkele van de afwegingselementen die relevant zijn. Zo wordt – zonder limitatief te zijn - geen concreet onderscheid gemaakt tussen het effect op wonen, op landbouw en/of op de natuur, noch wordt het ruimtegebruik in rekening gebracht.

Het is de taak van het vergunningverlenend bestuursorgaan om in haar beslissing een formele paragraaf te wijden aan het screeningsonderzoek. Zij kan zich daarbij niet beperken tot het in algemene termen verwijzen naar de studies die bij het aanvraagdossier zijn gevoegd zonder zelf concrete conclusies te trekken. Ook het gemakshalve verwijzen naar de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag volstaat niet.

Bovendien haalt het advies Onroerend erfgoed, dat de vermeende visueel nadelige invloed op beschermde erfgoedwaarden onderzoekt, aan dat “*wordt betreurd dat de eerdere gedetailleerde voorstellen voor een locatie langsheen de lineaire structuur van het Kanaal Roeselare-Leie, parallel aan de N382 tussen de Sasbrug en industriezone Pilders (Izegem-Roeselare) niet bij voorrang werd weerhouden*”, terwijl “*op deze meer strategische locatie plaats kan geboden worden aan een ruimtelijk sterkere opstelling van 4 tot 6 windturbines.*”

De verwijzing naar de provinciaal ruimtelijke beleidsvisie “Ruimte voor windturbineparken in West-Vlaanderen” is dan weer niet dienstig, omdat niet blijkt dat een onderzoek naar mogelijke aanzienlijke milieueffecten deel heeft uitgemaakt van de bedoelde beleidsvisie en omdat de windturbine niet gelegen is in een volgens deze beleidsvisie geselecteerde zoekzone.

Tenslotte moet vastgesteld worden dat uit de aan de vergunning gekoppelde voorwaarde dat de “*de nodige maatregelen dienen genomen te worden om slagschaduw, lichtreflecties en ijsafzetting te voorkomen of tot het technisch minimum te beperken*”, niet kan afgeleid worden dat de geluidshinder van het aangevraagde geen aanzienlijke milieueffecten veroorzaakt, wel integendeel.

7.

Uit al het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing geen afdoende motieven bevat waaruit blijkt dat het aangevraagde geen aanzienlijke milieueffecten tot gevolg heeft.

B. Overig middel

Het overige middel in verband met (het gebrek aan) motivering van de beoordeling van de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening, sluit gedeeltelijk aan

bij de kritiek in verband met de toepassing van de (Europese) regelgeving, zodat het onderzoek ervan reeds gedeeltelijk in de beoordeling van het tweede en derde middel begrepen is. Dit middel wordt niet verder onderzocht aangezien dit niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv ASPIRAVI is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare is onontvankelijk.
3. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
4. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 29 mei 2012, waarbij aan de nv ASPIRAVI onder voorwaarden de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een windturbine met bijhorende elektriciteitscabine op een perceel gelegen te 8800 Oekene (Roeselare), Autosnelweg zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 6, sectie A, nummer 742B.
5. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag van nv ASPIRAVI en dit binnen een vervaltermijn van vier maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
6. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verwerende partij.
7. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de nv ASPIRAVI en het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare, elk voor 100 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 27 oktober 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS